

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 15.
(nagy-péntek)**

Horváth Géza

„EZÉRT AZ ÓRÁÉRT JÖTTEM”

Énekek: 184; 340; 344,5; 343

Lekció: Mt 27,31-51

Alapige: Jn 12,27

Imádkozzunk!

Hálaadással vagyunk együtt, drága Urunk, ezen a nagy-pénteken, emlékezve a te kereszthalálodra, és annak erejét és áldását kérve a mi életünkre. Köszönjük, hogy azon a napon az Írás szerint megrepedtek a kősziklák, és a föld megrendült. Te tudod, Urunk, azóta hány lélek rendült bele ebbe a csodába, hogy az Isten Fia meghalt a kereszten. Te tudod, Urunk, hogy hány szív tört össze, hány szív vallotta meg azóta, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére, és hányan vallottunk arról, hogy benne látjuk bűneink bocsánatát és az örök életet.

Hadd köszönjük meg neked, hogy ez az evangélium hirdettetik azóta is az egész világon, hogy a bocsánatra, a mi Atyánk kiengesztelésére más lehetőség és más mód nem volt, csakis az Isten Fiának kereszthalála. Ezért engedd meg, Urunk, hogy akik halljuk a híradást és értjük annak értelmét, hadd rendüljünk meg most mi is lélekből! Engedd meg, hogy mi is megborzadjunk, de nem is annyira a te szenvedésed láttán, hanem sokkal inkább a mi bűneink miatt, amelynek árát, büntetését láthatjuk ott a keresz-

ten! Hadd köszönjük meg neked, Úr Jézus, hogy te ezt önként vállaltad! Tudtad, hogy mi vár rád, mégis eljöttél, mégis véghezvitted a mi megváltásunkat a te haláloddal.

Hadd köszönjük meg neked, Urunk, hogy a keresztről való beszéd azóta is hangzik! Ez a beszéd némelyeknek botránkozás, másoknak bolondság, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje. Hadd köszönjük meg, hogy áll a te kereszted elmúlás és rom felett! Lélekben ma is meg lehet állni alatta, ma is fel lehet nézni rá. Ma is igaz, hogy aki hittel tekint rá, az megtartatik, annak bűnterhe elvétegetik, lehull a teher. Az ilyen ember boldogan mondhatja, hogy „szabad vagyok, szabad, tudom, hogy megvevél te, s megváltál ím magad”.

Kérünk téged, Urunk, hogy ma is hadd szóljon ez az üzenet közöttünk! Áldd meg a mi együttlétünket, úrvacsorai közösségünket! Köszönjük, hogy ennyire bizonyos a te halálod, váltságod, mint amennyire kezünkbe vehetjük az úrvacsorai jegyeket. Légy áldott érte, megöletett és feltámadott Bárány!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a János írása szerinti evangélium 12. fejezetének 27. verséből olvasom ekképpen: Jézus Krisztus mondja: *„Most az én lelkem háborog. És mit mondjak? Atyám ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem!”*

Az úrvacsorai liturgiában – ahogy ma is fogjuk hallani –, van egy olyan mondat, mikor felolvassuk a szereztetési igét. Hogy Jézus Krisztus hogyan szerezte az úrvacsora sákramentumát, megírták ezt az evangélisták, de legbővebben Pál apostol a Korinthusbeliekhez írt 1. levelében. Ha a szenvedéstörténetet vesszük alapul és Krisztus halálának az eseményeit, a keresztre feszítést, akkor is el lehet mondani, hogy nagyon bőven írták meg ezt is az evangélisták.

Jézus Krisztus pedig a legtömörebben beszélt ebben az igeversben az ő haláláról. Nem az ő halálának körülményeiről, történéseiről, hanem az ő halálának a lényegéről. Figyeljük meg ezt az igeverset, és ez legyen most a középpontban: *„Most az én lelkem háborog”* – ezt korábban mondja az Úr Jézus. *„Mit mondjak? Atyám ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem!”*

Itt maga Jézus beszél kereszthalálának értelméről, szükségességéről, kikerülhetetlenségéről, hogy miért jött ő. Talán ezt oda se vennénk azok közé az igék közé, ha egy sorozatot tartanánk arról, hogy miért jött Jézus. Akkor felsorolnánk azokat az igéket, hogy *„azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett”*; *„azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa”*;

és még tudnánk sorolni ilyen ígéket. Talán nem is vennénk közéjük azt, hogy ezért a gyötrelmes óráért jött a világba Jézus Krisztus.

De nemcsak erről az óráról van szó, testvérek, hogy Jézus így látta, ez a szenvedésnek, a gyötrelmeknek, a kínoknak az órája lesz, hanem ez az óra belegyökerezik az örökkévalóságba. Ez az óra már csak annak az örökkévaló atyai döntésnek, tanácsvégzésnek, a Szentháromság azon egyezségének a realizálása, eljövetele, amelyről azt mondja nekünk az Isten ígéje, hogy már a világ teremtése előtt el volt határozva. Mielőtt a világ lett volna, ez az óra már ott volt az Atya, a Fiú és a Szentlélek gondolatában, ott volt a világrajövetel értelme, célja és oka.

Hogy kezdődik ez az ige, mit mond az Úr Jézus Krisztus? Azt mondja: „Most az én lelkem háborog.” Úgy is lehetne fordítani: most az én lelkem meg van rendülve. Itt látjuk meg az Úr Jézusnak a Szentháromság második személyének azt az emberi formát felvett, önmagát megüresített voltát, amelyben elrejtette az ő istenségét, mikor a testünket felvette. Nem olyan volt az Úr Jézus, mint amilyen a Gecsemáné kertben – talán jobban ismerjük ezt a történetet –, amikor azt mondja, hogy „Atyám, ha lehetséges múljék el tőlem e keserű pohár, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem, amint te.”

Amikor vizsgáztunk annak idején – és akik vizsgáznak, sokszor átéljük –, vártunk a tanári ajtó előtt, hogy majd behívják. Voltak ott olyan társaink, akik tördelték a kezüket, és azt mondták: nem tudok semmit! Majd nem sírtak, aztán kijöttek kitűnővel. Nem tudom, átéltétek-e ezt, hogy nem tudok semmit, félek, még azt is elfelejtettem, amit tudok? Dehogy felejtetted el, kitűnőt kaptál! Testvérek, Jézussal itt nem ez történik! Szeretném, hogyha látnátok, Jézus mennyire átlátta, átérezte ezt a helyzetet, mennyire tudta azt, hogy mi fog történni. Mi emberek nem tudjuk, hogy mi fog történni, de Jézus Krisztus tudta.

Ez a kérdőjel olyan sokat mond a Bibliában. Jézus felteszi a kérdést: kérjem az Atyát, hogy mentsen meg ettől az órától; szabadítson meg ettől az órától? Milyen érdekes, hogy kérdés után így válaszol: „de hiszen én ezért az óráért jöttem!” „Szó sem lehet róla, hogy én kérjem az Atyámat”, de benne van, hogy kérhetném! Ahogy mondja is, hogy tizenkét sereg angyalt kérhetett volna, hogy segítsenek neki, de ő nem kért.

Milyen érdekes, hogy ő nem könyörög kegyelemért, hanem hozzá fordulnak azok, akik kegyelemért akarnak könyörögni! Nem Jézus könyörög kegyelemért, hanem golgotai kereszthalálával lehetőséget ad arra nézve, hogy forduljunk hozzá kegyelmet kérve. Mi forduljunk hozzá, hogy: „Hozsánna!”, „Segíts rajtunk és segíts nekünk!”

Nem tudom, belegondoltatok-e abba, hogy vannak az életünkben olyan órák, amelyekre azt mondjuk, hogy ezért érdemes volt! Ilyen példa jutott

eszembe, hogy ha egy egyetemista megkapja az oklevelét, átveszi a rektortól, akkor azt mondja, hogy ezért az óráért érdemes volt tanulni, éjszakázni, pótvizsgázni! Ezért a napért érdemes volt! Amikor valaki a házasságkötése napján boldogságában, örömeiben azt mondja: szép az élet, jó az élet, érdemes volt harcolni ezért a szerelemért! Érdemes volt udvarolni, lám, beteljesedik a házasságban a szerelmünk!

Az Úr Jézus, amikor eljött erre a földre, semmilyen jó órát nem várhatott, hogy majd lesz valami jó, valami szép nap. Nem úgy volt, mint azok az emberek, akik azt mondják, hogy „nyűg, nyomorúság ez az élet, alig volt néhány szép napunk”, mégis azt lehet mondani, hogy volt valami szép napjuk. Jézus úgy jött el, hogy neki egy szép napja sem volt. Ahogy a hitvallásban mondjuk: neki szenvedés volt az egész élete. Neki szenvedés volt testben eljönni; a meg nem értéseket, a támadásokat elviselni. Neki szenvedés volt sokszor a tanítványok között lenni. Néha meg is jegyezte: „ó, elfajult nemzedék!” Neki nehéz volt, amikor a tanítványokhoz oda kellett fordulni, mikor azok tüzet akartak kérni a samáriai falura: „nem tudjátok, minémű lélek lakik bennetek!” Ő tudta egész földi élete alatt is, hogy őneki csak ez a rettenetes óra jut, amiért eljött ebbe a világba.

Mit jelent ez a mi számunkra? Ez az óra azt jelenti, hogy ezt Jézus Krisztusnak el kellett vállalnia, ennek meg kellett történnie. Nem lehetett más módon elrendezni a bűnt. Nem lehet ezt elégszer ismételni! Ha nekünk az orvos műtétet javasol, az emberben rögtön felmerül, hogy nem lehet-e ezt valahogy elkerülni? Nem lehet-e gyógyszerrel, injekcióval próbálkozni? Nem! Drasztikus beavatkozás szükséges. Testvérek, nekünk a nagypéntek mindig azt hirdeti, hogy az Atyát más módon kiengesztelni, megbékíteni, az ő haragját megoltani csak ez az óra tudta, amiért Jézus Krisztus eljött!

Éppen ezért, benne van ebben az igében Jézus Krisztus emberi volta, félelme, gyötrődése, fájdalma, és benne van isteni volta is. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, amit itt Jézus Krisztus mondott – lehet, hogy elsiklik a tekintetünk felette –, hogy „most az én lelkem meg van rendülve”! Jézus Krisztusnak nemcsak testi szenvedése volt, nemcsak testi kín nehezedett rá, hanem Isten igéje szerint a lelke remegett meg. Más helyen azt mondja az ige: „Szomorú az én lelkem, mindhalálig.”

Mit jelent ez a mi számunkra? Aki helyettünk a bűn büntetését, súlyát viseli, annak testileg, lelkileg kell roskadozni annak terhe alatt! De, hogy össze ne roskadjon alatta, hogy véghez tudja vinni közbenjárói és szabaddító munkáját, ezért szükséges, hogy egész emberi mivolta erre képessé tegye isteni mivolta révén! Ha bármilyen ember állt volna ez óra elé és nem Jézus, nem bírta volna elviselni. De amit Ézsaiás prófétált, hogy „az Úr mindannyiunk bűnét Óreá veté”, ezt nemcsak testében kellett elhordani,

hanem lelkében is. A testi terhén tudott könnyíteni Cirénei Simon, hogy vigye az ő keresztjét, de ez csak testi könnyítés volt. Amikor azt mondta Jézus, hogy „háborog az én lelkem; megrendült az én lelkem”, akkor ő testében és lelkében rendült meg. Ezért kellett Ő, az Isten Fia!

Vannak olyan vallások, melyek Jézus Krisztus isteni voltát nem vallják, csak azt, hogy ő ember volt. Igaz, hogy tökéletes ember, de nem volt Isten. Ha nem lett volna Isten, akkor nem bírta volna elhordozni az Isten haragjának súlyát. Ember ezt el nem hordozhatja, el nem viselheti, ezért voltak az ószövetségi áldozatok is tökéletlenek. Ezért kellett ez az óra, mert hiába vitték az áldozatokat az Ószövetségben, csak a bűnre emlékeztettek, de megoldást nem tudtak adni.

Testvérek, nem csodálatos, hogy ez az óra ad megoldást az embernek? Ez az óra, amelyre azt mondja Jézus Krisztus, hogy „én ezért az óráért jöttem!” Az Úr gyakran mondta azt, hogy „nem jött még el az én órám”! Emlékeztetni szeretnék benneteket, hogy Jézus egész földi léte alatt erre az órára készült! Ezért az óráért jött. Azt mondja itt az ige: azért kellett Isten Fiának lennie, mert nemcsak Isten haragjától kellett az embert megmentenie, hanem az isteni kegyelmet és életet is átadnia a bűnös embernek. Bevezetni az Atya elé a meghasadt kárpiton keresztül. Nemcsak az a tét, hogy aki Krisztusban van, az nem megy ítéletre, hogy Jézus Krisztusnak a kereszthalála azt hirdeti, Isten elveszi a bűnödöt, hanem Jézus Krisztus kereszthalála azt is hirdeti, hogy ő bevisz a kegyelembe, bevisz az Atya színe elé!

Éppen ezért, Jézus nemcsak a rossztól, a gonosztól szabadít, hanem a jóban részeltet. Isten országának ez az igazsága azt jelenti, hogy az ő népet nemcsak az Isten haragja alá rekesztettségünkből vezeti ki, hanem bevezeti az Isten előtti igaz emberek világába. Igen, testvérek, azt mondja az Úr Jézus Krisztus: „Én ezért az óráért jöttem!” Ebben benne van az egész, önként vállalt küldetése és az övéi iránti hatalmas szeretete, melyet a János evangéliuma 17. részében vall meg. Jézus Krisztus, mint valódi főpapunk, a főpapi imában vallja meg igazán, hogy mit tesz ő az ő gyermekeiért.

Olyan jó lenne, ha így ünnepeznénk, így emlékeznénk, és így adnánk hálát ezen a mai napon azért az óráért! Sokan temetnék Jézust a mai napon, mintha Jézus halott lenne. Nem. Ő él! Nagypéntek üzenete is ez, hogy csak a keresztről való beszédet hirdetjük. Nagypénteken különösen is szemünket oda emeljük, mint Mózes korában oda emelték szemeiket a póz-nára, melyen rajta volt az érc kígyó. Aki odaemelte szemét, ránézett, az életben maradt. Ez nagypéntek csodája! Nem az, hogy Jézust temessük, feketébe öltözzünk, nem az, hogy Jézus sírját őrizzük – képtelenség még a gondolat is –, hanem az, hogy zengje nyelvünk: ez az óra a győzelem órája! Ez az elrendelt, a vállalt óra.

Az Úr Jézus számára ez azt is jelentette, hogy erről az óráról őt nem lehetett lebeszélni. Figyeljétek meg, hányszor előfordult, hogy ez az óra ne jöjjön el! Még Péter, a tanítvány is azt mondta: „Ó, Uram, ez nem eshetik meg teveled!” „Csak ezt ne!” Kirántotta a kardját, még tettlegesen is tett ellene, hogy nehogy megtörténjen ez az óra! A papok, főpapok, írástudók és a nép incselkedtek Jézussal a keresztről, hogy szabadítsa meg magát: másokat megszabadított, most magát is szabadítsa meg! Azt mondta a két gonosztevő: szállj le a keresztről, szabadítsd meg magad és bennünket is! Jézus nem magát akarta megszabadítani.

Hányan akarják, hogy ez az óra ne következzen be, ne jöjjön el! A mi nagy ellenségünk a Sátán. Neki borzalmas ez az óra. Higgyétek el, hogy nem Jézusnak volt igazán borzalmas ez az óra, mert ő tudta, hogy ezért az óráért jött! Jézus Krisztus aztán arról beszélt, hogy levettetik a világ fedelme. Azért ez nem véletlen, hogy pont ezzel folytatódik az ige, mert ez az óra a Sátánnak volt borzalmas óra. Ekkor vitte vissza Jézus Krisztus az ő népét, az ő megváltottjait az Atya előtti életbe, az Isten akarata szerinti dicsőségbe és igazságba. Az Úr Jézus Krisztus alárendelte magát, és vállalta a szenvedést, mert nincs más mód, csak ez az óra, mely ott történt nagypénteken, a Golgotán!

Egyszer egy német teológiai professzor külföldi úton volt, és elvitték a Golgotára is. Meghatódva nézte a Golgota hegyet. Az idegenvezető megkérdezte tőle: Uram, ön járt már itt? A professzor azt felelte: Igen, jártam, kétezer évvel ezelőtt, azon az órán én is ott voltam! Pál apostol azt mondja az igében: „vele együtt megfeszítettem, és azóta élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Hadd kérdezze meg az Úr: ez az óra téged megváltoztatott-e? Ez az óra, amit Jézus vállalt, amiért jött, amitől nem lehetett eltéríteni, amit önként vállalt. Ez a szenvedés, gyötrelmem, kín (így magyarazzuk, hogy szálla alá poklokra), ez a pokoli óra, amikor fel kellett kiáltania: „én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Hadd kérdezzem meg, hogy ez az óra, amely Jézus Krisztusnak a halálát jelentette, neked a kezdet-e? Neked az új élet kezdete-e, mert ő ezért az óráért jött! Ez az óra nekünk, az övéinek, az ő gyermekeinek a megtartás, az élet órája, Jézus követésének a kezdete lett. Ezt jelenti-e neked ez az óra? Nekem ezt jelentette már fiatal koromban is a golgotai keresztről szóló énekek az énekeskönyvünkben, és így csodálom azóta is az én Megváltómat. Igen, ez az óra lett az én életemnek a kezdete, amely Jézus Krisztus halálát, földi létének a végét jelentette, nekem az élet kezdetét jelenti. Kinyitotta előttem ezzel az életre vivő utat.

Nem lehetett kikerülni, nincs más mód. Mint ahogy azóta is, ahhoz, hogy valaki új életben járjon, erre van szükség. Amikor Jézus azt mondja Nikodémusnak, hogy „szükség néktek újonnan születnetek”, ez azt is jelen-

ti, hogy nincs más mód! Nincs könnyebb út az üdvösségre, az Atya színe elé jutásra, csak az által, aki szeret minket: Aki az út, az igazság és az élet, és akin keresztül mehetünk a mi mennyei Atyánkhoz!

Adja meg az Úr, hogy ez az ige jelentse számunkra a Krisztus szeretetének hévségét! Jelentse ez az óra a Krisztus követésének az ajándékát! Ez az óra, amelyet miattunk, helyettünk és érettünk vállalt a mi Megváltónk, hogy tisztítson az Atyának kiváltképpen való népet. Adja az Úr, hogy ezért az óráért szánjuk oda magunkat Őneki, a mi Megváltónknak, és mondjuk azt: követlek, Uram, akárhova mégy! Te vagy az én Megváltóm, Szabadítóm, Mesterem, Üdvözítóm, te vagy számomra az Élet, az Örök Élet!

Ámen.

Imádkozzunk!

Téged áldunk, legfőbb Jóság, és kérünk, hogy a keresztt győzelmét közöljed velünk, érdemét! Hadd köszönjük meg a Golgota keresztyét, Urunk, ezen a mai napon különösen! Azt az órát, amelyért jöttél, a gyötrelmeknek, szenvedésnek, kínok óráját, ami nemcsak a testednek volt szenvedés, hanem lelkednek is. Hiszen a sok csúfolódás, a meg nem értés, hogy a zsidók királyának titulálnak, hogy náddal vernek a bársonyban, csúfolnak térdhajításokban, az emberi aljasság, gonoszság van ott nagypénteken, a megfeszítés napján.

Köszönjük, hogy a Golgotán mégsem csak az emberi szív keménységével, sötétségével szembesülünk, azzal, hogy nem értik, mert nem is érthetik az Isten igéjét, hanem szembesülünk a kegyelemmel, a szeretettel, a nagy lehajló irgalommal, amely ott is csak annyit tud mondani: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekednek!” Köszönjük, hogy ez az óra már akkor is indított néhányakat új életre, akik meglátták, felfedezték, megvallották, hogy „bizony, ez Isten Fia volt”. Köszönjük, hogy azóta is olyan sokan jutottak el lélekben az alá a keresztt alá, ahol áldássá lesz az átok, megbékéltet a keresztt, ahol el nem múló boldogságunkat és békeségünket találhatjuk meg. Amit az Édenben elvesztettünk, az lehet ismét a miénk.

Hadd köszönjük meg neked a kettéhasadt kárpitot, Urunk, hogy a szentek szentjébe bemehet az ember, van út a mennybe közted s közöttem! Köszönjük neked, drága Mennyei Atyánk, hogy ott a kereszten Jézus Krisztus kitárt karjaiban te tártad ki a karjaidat. Köszönjük, hogy nem könyörgött kegyelemért, szabadításért, hanem Ő adta a kegyelmet, és Ő adta a szabadítást. Köszönjük, hogy ma is így van, ma is tőle jön, mert nála van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!

Kérünk, hogy a keresztt győzelmét hirdettesd nekünk, Urunk! Boldog szívvel és boldog lélekkel menjünk majd haza, és nagy hálával, odaszánt

élettel kövessünk téged ezért a kegyelemért! Hadd köszönjük meg, hogy azóta olyan sokakat indított új életre az az óra, mert újjá lett minden! Köszönjük, hogy ez lehetségessé vált, és lehetséges ma azok számára is, akik úgy érzik, hogy nincs remény szabadulni, tisztulni, igaznak lenni. Köszönjük, hogy ez az óra azt hirdeti nekünk, hogy van, mert Ő maga a remény, az örök élet!

Drága Urunk, áldd meg a mi ünnepünket, emlékezésünket és legfőképpen hálaadásunkat, kegyelmed által!

Ámen.

343. ének

1. Ó, Krisz-tus, lát - tam szen - ve - dé - sed,
S bor - zon - gá - som vé - get nem ért,
Jaj, hogy ha - lál - kín lett a ré - szed
É - ret - tem, ár - va bú - nő - sért.

2. A természet velünk zokogja / Halálodért fájdalmait,
Elbújt a nap, gyászukba rogyva / Siratnak választottaid.
3. Szent áldozat, tedd, meg ne szűnjünk / Kereszten látni tégedet!
Szent véred mossa csak le bűnünk, / Lelkünk előtt az tár eget.
4. Jóságod mély és mély a hála, / Amellyel hozzád fordulunk;
Bűnünkért mentél kínhalálba, / Egyetlen Megváltó Urunk.